



# КОТОВСЬКІ ВІСТІ

Цена публікації

МІСЬКА РАДА  
ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА  
ГРУПА

№ 55 (11805)

ЧЕТВЕР, 13 ТРАВНЯ 1999 РОКУ

ЗАСНОВАНА  
21 січня 1932 р.

## Олександр ТКАЧЕНКО: "МАШІ ДЕРЖАВИ НІХТО НЕ ХОЧЕ БАЧИТИ СИЛЬНИМИ І БАГАТИМИ, КРІМ ЇХНІХ НАРОДІВ"

Нещодавно у Санкт-Петербурзі відбулося 13-тє пленарне засідання Міжпарламентської асамблеї СНД, де український парламент урочисто представили у якості повноваженого члена МПА, а Голові Верховної ради Олександр Ткаченко, який очолював делегацію, вручили посвідчення члена Ради МПА. Ця подія була по-різному сприйнята вітчизняними ЗМІ. Серед питань, які найчастіше ставили журналісти, було таке: чи дійсно членство українського парламенту у МПА дає Україні реальну користь? Які найголовніші результати квітневого форуму? Відповісти на ці питання ми попросили ОЛЕКСАНДРА МИКОЛАЙОВИЧА ТКАЧЕНКА.

— Яке з питань, що розглядалися на форумі, ви назвали б найактуальнішим для України? — Я думаю, що всі питання без виключення були актуальними і корисними для України. Скажімо, головним питанням порядку денного стало обговорення проблеми боротьби з організованою злочинністю, яка несе інтересу як у владі структури держави пострадянського простору. Хіба це для нас не актуально? До речі, повинні сказати, що рівень підготовки питань на пленарних засіданнях Асамблеї надзвичайно високий. За названого мною питання доповідав заступник генерального прокурора Росії Володимир Давидов. Участь у обговоренні взяли Генеральні прокурори: Республіки Білорусія Аган Асанов, Республіки Таджикистан Саломатдин Шароф, голова поліційної комісії МПА з питань оборони і безпеки Сяген Зеленов, представник Ради керівників органів безпеки і спецслужб СНД Віктор Черевос. Від української делегації виступив секретар комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності і боротьби з організованою злочинністю і корупцією Володимир Мазуренко. Як бачите, навіть поряток доповідачів говорить про те, що розгляд проблеми був далеко не формальним.

— Вибачте, але наскільки подібне обговорення відрізняється від конференцій представників правоохоронних органів країн СНД, які, як мені відомо, неодноразово проводилися? Іншими словами, наскільки питання, що обговорювалися, є так би мовити, питаннями законодавчим? — Справа в тім, що протистояння кримінального світу вимагає чіткого законодавчого забезпечення. Напередодні пленарних засідань Асамблеї Рада глав держав СНД затвердила Концепцію взаємодії правоохоронних органів СНД. На законодавчому рівні Концепція може бути реалізована шляхом прийняття відповідних законів. Насамперед, МПА прийняла модельний закон "Про боротьбу з корупцією". Відповідний законодавчий акт в Україні діє давно. Але для того, щоб підняти рівень взаємодії правоохоронних органів колишнього СРСР, цей закон, можливо, треба доповнити окремими положеннями. Це питання треба, я думаю, розглянути... У перспективі МПА планує ухвалити ще ряд законів у сфері боротьби із злочинністю. На засіданні, яке відбулося, була прийнята постанова "Про правове забезпечення протидії злочинності на території держав-учасниць СНД". Асамблея прийняла також звернення до глав держав і урядів країн співдружності координувати спільні зусилля законодавчих і правоохоронних органів у боротьбі із злочинністю.

— Кому рекомендована дана постанова? — Координаційній Раді Генеральних прокурорів, Раді міністрів внутрішніх справ, Раді керівників органів безпеки, командуючим прикордонними військами, керівникам митних служб держав Співдружності.

— В ті дні, коли йшли пленарні засідання МПА, Москва приймала глав держав і урядів країн СНД, які розглядали питання, подібні до тих, які звучали у Санкт-Петербурзі. Як ви ставитесь до подібного збігу? — Я повинен підкреслити своє позитивне ставлення до такого обміну думками, який був у Санкт-Петербурзі і у Москві (за тим, що там відбувалося, я стежив досить уважно). Ми всім роком руйнували те, що будували наші батьки і діди спільними зусиллями і досягли "надзвичайного успіху" у цьому руйнуванні. Тепер те, що зруйнували, треба відбудувати. А це надзвичайно важко. І якщо раніше нам вдалося робити разом велику справу — забезпечувати нормальне життя величезної країни — то тепер, коли країни, які вчинили після розпаду СРСР, потрапили у справну ситуацію, ми повинні вирішувати проблеми (як вони є у нас спільні) так разом. Немає нічого дивного у тому, що і в Москві, і в Санкт-Петербурзі піднімалося, наприклад, питання про єдину торговельну зону (чи єдиний економічний простір — речі не у назві). Такі питання потребують як і законодавчого забезпечення, так і політичної волі з боку президентів і прем'єр-міністрів. Тому це дуже добре, що питання єдиного економічного простору розглядається і на рівні законодавчому, і на рівні політичній. Координаційна Рада країн СНД і в Україні, що це питання — не теоретичне. Воно дуже практичне. І саме Україна зацікавлена в якомусь швидкому його вирішенні. А наступним кроком, я в цьому впевнений, має стати створення єдиного оборонного простору. Бо якщо люди існують окремих "хотірками" і можна, то використати свою землю від агресії суверенітету

немажеш. Історія свідчить, що протистояти сильному агресору може тільки надзвичайно потужна і велика країна. Або — кілька країн, які об'єдналися разом. Це давно зрозуміли країни НАТО, які створили "Оборонний кулак", і цим "кулаком" нанесли удари по тих країнах, чия позиція їх не влаштує. Якщо не буде політичної волі до створення оборонного простору країн СНД, ми можемо втратити дуже багато. У тому числі — незалежність своїх країн.

— Проте, якщо заглянути у статутні документи МПА, то можна побачити, що всі рішення, які приймає цей орган, є рекомендаційними. Чи не достатньо Україні рекомендацій, які вона вже отримала і отримує постійно замість практичної допомоги? — Є різні рекомендації. І коли деякі радники з далекого зарубіжжя дають нам рекомендації, які неносять шкоди економічній і соціальній ситуації, — це одна справа. А якщо Міжпарламентська Асамблея виробляє модельні закони, які мають конкретну мету — створити єдине правове поле країн СНД, для того, щоб спільними зусиллями долати спільні біди, — це інше. Гадаю, треба вже навчитися відірватися поради друзів від поради тих, хто ніколи друзями не був. Я не кажу, що це вороги — ні. Це наші конкуренти, які зацікавлені у тому, щоб Україна не витиснула їх виробництво з світового товарного ринку. Тому треба подумати, хто нам друг, а хто просто сусід, з яким треба жити у мирі і злагоді, але допомоги ні чекати, ні просити не варто. Бо не дадуть. А якщо дадуть, то віддавати доведеться ще й нашим дітям. Отже, обійти не докидали людям, які говорять про необхідність тіснішої інтеграції країн СНД, історія розсудить: наші держави ніхто не хоче бачити сильними і багатими, крім їхніх народів.

Розмову вела Галина ХАРАХАНДЮК.

## ІНФОРМУЄ МІСЬКВИКОНКОМ

6 ТРАВНЯ ВІДБУЛАСЯ ЧЕРГОВА, ШОСТА, СЕСІЯ МІСЬКОЇ РАДИ ХХІІІ скликання. Депутатами було розглянуто та затверджено питання "Про організацію святкування у місті 54-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні". Вирішено було погодитися з запропонованим міськвиконкомом планом проведення свята та затвердити кошторис видатків. На порядку денному сесії також було розглянуто питання про підготовку до святкування 220 річниці заснування міста. З нагоди такої визначної для історії міста події депутатами було прийнято рішення "Про реконструкцію центральної площі міста". Підприємцю організацією виступатиме Котовський цукровий завод. Значно розшириться повноваження та можливості депутатського корпусу ради рішення "Про внесення змін та доповнень до рішення міської ради № 6-ХХІІІ від 17.06.98 р. "Про затвердження регламенту Котовської міської ради". За цим рішенням депутати отримали законодавче забезпечення можливості подавати до різних установ, організацій підприємств, а також всім посадовим особам депутатської залати з питань життєдіяльності міста, його промислової та соціальної інфраструктури.

ВІДДІЛОМ КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА ТА БУДІВНИЦТВА напередодні свята Перемоги було організовано роботу по ремонту, наведеному порядку біля пам'ятників загиблим воїнам, на кладовищах №№ 1, 3, 4, 7. Крім того, у парку імені Котовського були відремонтовані пам'ятники революціонерам, підпільникам, героям громадянської та Вітчизняної воєни.

ЗГІДНО ПОСТАНОВИ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ № 652 від 22.04.99 р. "Про разову виплату грошової допомоги учасникам бойових дій, інвалідам війни та особам, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною", міським управлінням соціального захисту населення виплачується по 20 грн. вказаним категоріям пенсіонерів. Крім того, за рішенням Координаційної ради за рахунок коштів обласного бюджету надано грошову допомогу у розмірі 20 грн. 85 сім'ям загиблих військовослужбовців та 65 учасникам війни.

5 ТРАВНЯ ВІДБУЛОСЯ ПІДСУМКОВЕ ЗАСІДАННЯ комітету по проведенню конкурсу по перевезенню пасажирів на міських маршрутах. За результатами конкурсу: маршрут № 1 "Осіпенко — цукровий завод" буде обслуговувати ПАТС та підприємств В. В. Капачина, маршрут № 2 будуть обслуговувати залізнична автоколона та ПАТС, маршрут №№ 3, 4, 5 обслуговуватиме ПАТС, маршрут № 8 буде перейменовано у маршрут № 6 і обслуговуватиметься ПАТС, маршрут № 9 перейменовано у маршрут № 7 і обслуговуватиметься транспортом підприємця О. П. Загороднюк. На всіх маршрутах було додано по декілька рейсів у міжквітневий період.

ВІДДІЛ СУБСИДІЙ МІСЬКВИКОНКОМУ повідомляє, що у квітні поточного року за отриманням субсидій на оплату житлово-комунальних послуг звернулося 343 сім'ї, з яких 308 отримали останню на загальну суму 14,3 тис. грн. Крім того, 19 сімей міста отримали субсидію на придбання скрапленого газу та твердого палива. Всього на 1 травня у місті отримували субсидії 1917 сімей на загальну суму 75,7 тис. грн.

ВІДДІЛ ОСВІТИ ПОВІДОМЛЯЄ про проведення 4 травня наради завідуючих дошкільними закладами міста спільно з представниками служби цивільної оборони міста. Головною темою наради стало питання про організацію учбово-виховної роботи з питань охорони життя, здоров'я та норм поведінки у надзвичайних обставинах, обміну досвідом роботи.

Катерина МАМАЛИГА,  
керуюча справами міськвиконкому.

## 3 СЕСІЇ МІСЬКОЇ РАДИ

В четвер, 6 травня, відбулась шоста сесія міської ради ХХІІІ скликання. Її вів міський голова А. П. Іванов. Було розглянуто ряд питань, які потребували термінового вирішення. Зокрема, "Про організацію святкування у місті 54-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні". З інформацією щодо цього питання виступила заступник міського голови з діяльності виконавчих органів ради В. В. Лісняк. Депутати обговорили запропоновані заходи і необхідні кошти для їх проведення. Було акцентовано особливу увагу стосовно ветеранів війни. Зробити все належне, щоб вони відчули турботу про себе. Оточити їх теплом і увагою, поздоровити кожного з святом Великої Перемоги. Депутати після детального обговорення запропонованих міськвиконкомом коштів та заходів на відзначення великого свята проголосували за них одностайно.

Значну увагу депутати приділили й обговоренню питання "Про реконструкцію центральної площі і у зв'язку з 220-річчям Котовська". З інформацією з приводу цього виступив перший заступник міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради В. Ю. Таранчук.

Депутати погодилися з запропонованим планом реконструкції, але викзали ряд пропозицій і зауважень щодо приведення в належний стан деяких вулиць міста. Також звернули увагу на санітарний стан міста, який потребує значного поліпшення.

Було внесено ряд змін і доповнень до рішення міської ради "Про затвердження регламенту міської ради". (Інформація керуючої справами міськвиконкому К. П. Мамалиги).

Депутати розглянули й інші питання, по яких прийняли відповідні рішення.

## ДО УВАГИ ДЕПУТАТІВ РАЙОННОЇ РАДИ!

21 травня 1999 року о 10.00 відбудеться сьома сесія районної ради ХХІІІ скликання.

На сесії пропонується розглянути питання:

1. Про підготовку закладів освіти району до нового 1999-2000 навчального року.
  2. Різне.
- З доповіддю запропоновано виступити О. М. Саю — завідуючому відділом освіти районної державної адміністрації.
2. Різне.
- Засідання сесії буде проводитися за адресою: пр. Котовського, 10, актовий зал, 2-й поверх.
- Крім депутатів районної ради, на сесію запрошуються депутати обласної ради, заступники голови і завідуючі відділами райдержадміністрації, голови сільських рад і КСП, директори середніх шкіл району, керівники районних служб, які не є депутатами районної ради.

Голова районної ради О. М. БОРДЮЖА

## ФАШИЗМУ МЫ СКАЗАЛИ "НЕТ!"

Фашизм і смерть не Богом — сатаною повенчаны,  
Обкурены не благовонным ладаном,  
А едим дымом крематориен Освенцима.  
Об этом помнитъ ежечасно надо нам.  
Вновь наруканная повязка є черной свастикию,  
Над узколобой мордой — "а ля фюрер" челоука.  
Гаденыш молод, но свирепый и зубастенький,  
В глазах зрачки — два ледяных осколочка.  
По одному они не ходят — только стаями:  
Жить по законам волчьим очень нравятся.  
Они мечтают, чтобы жертвами их стали мы,

Им є недругами хочеться расправитъся.  
Там, где они шагают черными колоннами,  
От грохота камня содрогаются,  
И Бухенвальда растревоженьными звонами  
В сердцах людей, как зно, отзываются.  
— Давите гадину, пока она в зародыше,  
Вывайте Бабий Яр, Хатынь сожженна,  
Пустьай не гаснет нашей памяти огонь в душе  
И обжигает сердце обнаженное.

Александр КОРЕМЬЛИТ.





## Пошта міського голови

## НЕ ПО СОБІ, СТРАШНО...

Шановний Анатолію Павловичу! Кілька разів довелось читати, що злочинність в Україні зменшується. Якби ж так. В усьому разі у нас в Котовську криміналу, на наш погляд, не меншас, а більшас. Пригадуємо розмову з одним з місцевих журналістів. На наше запитання, чому «Котовські вісті» припили у свій час публікацію матеріалів під рубрикою «Кримінал», почули відповідь, певні особи з відповідних органів увійшли до міськвиконкому чи ще кудись, а проханням не оприлюднювати численні факти крадіжок, насильства і т.д., і газетарів «попросили» заважити на прохання. Воно, звичайно, журналісти й нині повідомляють про «найцікавіші» події — вбивства, звалтування, розбійницько-бандитські напади і т. інше. І все ж...

Не чули і не читали практично в жодній з міських газет виступів керівників міліції, прокуратури з аналізом криміногенної обстановки в місті. Немає приводів? Якби. Місто заликане. Лише за останні менш ніж два роки сталися вбивства голови колгоспу ім. Леніна В.І. Мойсєєнка, працівниці Агропромбанку, жителя міста С.В. Демирчяна, пограбували підприємця і валютного мільйонера в цукрозаводі. А днями місто розбурхало: підле вбивство колишнього директора м'ясокомбінату І.С. Поліщука. Чи виступили ті,

кому належить, перед жителями, підприємцями, чи розповіли, що коїться в місті, чи заперили нас, що з подібним буде покінчено? Коли б то. Відмовчуються і відмовчаться, списавши смерть відомої в місті людини на кого-небудь, як це подекуди прийнято.

У місті, особливо серед підприємців, панує жах. Кожен з нас питає: хто наступний. І боїться визнати, що черга може підійти до нього, нас.

Шановний Анатолію Павловичу! Ми знаємо, що на гроші податкоплатників, а значить і на наші гроші, місто утримує чимало працівників міліції, а також чи не два десятки працівників патрульної служби. Час почати вимагати з них налагодження більш досконалої роботи, ефективної боротьби із злочинністю. І примусити їх звітувати перед котовчанами: по радіо, в місцевих газетах, в мікрорайонах міста. Хай хоч побачать тих, кого вони «охороняють», почують якої думки про них і їх «роботу» люди.

Б. ВИХОЛА, Ю. СЕРДЮК.

## А ДЕ Ж ДОБАВКИ...

Мені 81 рік. Випадково дізналася, що людям, яким спливає 80, державою передбачені певні пільги. Зокрема, до місячної пенсії передбачена доплата 8,5 гривні щомісяця. За умов, що ти — одинокий, не маєш дітей, або вони самі пенсійного віку.

Звернулася до міського відділу соціального забезпечення. Вони не зовсім охоче погодилися, що доплата є, для цього треба представити певні довідки. Останні збрала, хоч було важко: роки даються визнаки, ходжу з трудом, тому все за мене зробили сусіди і знайомі. Та виплатили мені добавки не за всі місяці, що спливали після дати, коли мені виповнилося 80, а лише за травень. Виплачуємо з моменту подачі заяви, пояснили мені в забез.

Вважаю, що так не повинно бути. Тому звернулася до суду. А до Вас, Анатолію Павловичу, пишу ось чому. Працівники міськзв'язу зовсім не зацікавлені в тому, щоб котовчани похилого віку, одинокі знали, що їм передбачені ті чи інші пільги. Наведіть, будь ласка, порядок у цьому відділі. Хай вони постійно інформують людей про нове в пенсійному забезпеченні, пільги для тих чи інших категорій громадян. Посилання забезпечив, що вони не можуть «пам'ятати», кому і скільки виповнилося років, кому які пільги «покладено» на витримувати критики. Нас, кому за 80, не так у місті й багато. А потім. Візьміть Ощадбанк. Там не слідкують, кому коли 80 років виповнилось. Приходиш, пред'являєш паспорт і, якщо є гроші, одержуєш свої 48 грн, а хтось за когось і 150 — на поховання. Так і в забез повинно бути: представив паспорт, що тобі 80-і одержуй пільги, якщо передбачені.

Клавдій РЕМЕНЯК, ветеран праці, вчителька.

## М.А. Мещеряков: ПРАЦЮВАТИ ТАМ, ДЕ ПРИНЕСЕШІ НАЙБІЛЬШЕ КОРИСТІ

Просто зобов'язаний хоч коротко охарактеризувати тих, хто працював поряд, чий приклад заслуговує доброго слова, людської уваги.

**В.Г. МАРИНИЧ** — директор Котовського хлібоприймального підприємства (ХПП). Зараз він на пенсії. Працюючи ж на відповідальній посаді, виконував свої обов'язки сумлінно, зі знанням справи, трудився самовіддано. Вмів підтримувати сувору дисципліну і порядок, підприємство щорічно приймало від колгоспів в держзаготівлі до 30 тисяч тонн зерна, очисало його від домішок, сушило і забезпечувало зберігання і переробку.

Завжди першу автомашину із зерном нового врожаю колектив зустрічав урочисто, з почестями.

Турботами В.Г. Маринича був збудований комбикормовий завод, адміністративне приміщення, їдальня, лабораторія, естакада, чимало житла для працівників ХПП, інше.

Колектив під його керівництвом працював дружно і організовано. Затримок автотранспорту при розвантаженні практично не було.

Особлива увага приділялася резерву зерна — на випадок посухи, розгулу стихії, війни, інших якихось катаклізмів. Не було жодного випадку, щоб до підприємства були виспівнені якісь претензії, обиди, з боку здавачів або залізниці за затримку вагонів — такого не було.

Підприємство надавало можливу допомогу підшефному колгоспу, тим працівникам ХПП, які її потребували.

**І.Д. ПОГОРІЛІЙ**, будучи кваліфікованим інженером і добрим організатором,

свої знання і здібності широко застосовував, працюючи директором цукрового заводу, а згодом і другим секретарем міськомкому Компартії України. Ним було багато зроблено для поліпшення роботи цукрового заводу, підприємства міста, особливо в справі будівництва, реконструкції, підвищення продуктивності і ефективності виробництва, якості продукції. Умів знаходити контакт з керівниками підприємств, приділяв увагу організаційно-партійній роботі, сільському господарству району.

**М.О. ТИМЧИШИН** пройшов трудовий шлях робітника, майстра, начальника цеху, директора авторемонтного заводу, голови райвиконкому. Знав досконало ту роботу, що робив, вміло її виконував. Мені імпонували його якості: працелюбність, порядність, розсудливість, постійне прагнення до досягнення кращих результатів. Він завжди тактовно поводи́в себе з робітниками, колегами і начальством.

Багато сил, знань, здоров'я доклав Микола Олександрович у будівництво нового авторемонтного заводу, в налагодження нормальної її роботи. Він турбувався про будівництво житла для робітників і громадян. При ньому був замовлений і виконаний проект газопроводу природного газу. Вважаю, що якщо він довше попрацював головою міськвиконкому, то в кожній квартирі, кожній котельні, на всіх підприємствах уже був би природний газ, що зараз є головним для котовчан, і жителі міста були б вдячні йому. Це був би своєрідний йому пам'ятник. М.О. Тимчишин був господарем і на заводі, і в місті.

**Ф.А. ЗАПОРОЖЕЦЬ** спочатку працював на рядових роботах, потім зоотехніком колгоспу, головним зоотехніком району, завідуючим відділом сільського господарства міськомкому партії, головою колгоспу і головою райвиконкому. На останній партконференції Ф.А. Запорожець балотувався на посаду першого секретаря міськомкому партії, але зняв свою кандидатуру на користь В.Р. Гринька.

Федір Андрійович часто бував на фермах, в бригадах, по можливості надавав допомогу на місцях. Слідкував за виконанням плану і рухом поголів'я, підвищення продуктивності. Його і зараз багатьох сільських жителів згадують теплим словом.

**Г.Ф. РЕМІСНИК**, Григорій Федорович відомий не тільки у Котовську і нашому районі — його добре знають і цінують в інших районах області, де очолювана ним ПМК-8 «Одесльбуду» веде будівництво багатьох важливих об'єктів. А в Котовську, насильки я знаю, у період починаючи з 1970 року, абсолютна більшість заводів, фабрик, житлових будинків, об'єктів соціально-культурного і побутового призначення зведені під його керівництвом. У ПМК-8 працював майже півтисячний колектив чудових майстрів, спеціалістів.

Як людина Григорій Федорович простий, доступний, дисциплінований. За посадами не ганявся. Йому пропонували різні посади — голови міськвиконкому, головного інженера в одеському тресті, але він відмовлявся.

**М.П. ШВИДКИЙ** — інженер, закінчив сільськогосподарський інститут. Вміло роз-

в'язував питання механізації сільського господарства. Працював керівним районного об'єднання «Сільгосптехніка», головою колгоспу ім. Ілліча, начальником районного сільгоспуправління. При ньому і за його участю багато трудових робіт в колгоспах було переведено на плечі машин, впровадили передові по тих часах технології, підняли економіку колгоспів і заробітну плату трудівникам полів і ферм.

**В.З. ЛАГОДИЧ**. Працюючи завідуючим відділом, а потім і секретарем міськомкому партії, добросовісно виконувала свої обов'язки. Питання пропаганди і агітації краще розв'язувалися в місті і районі, ніж у сусідів — такою була оцінка обкому партії. До нас приїждили навчатися ідеологічної роботи.

В ідеологічному відділі міськомкому багато років працювали **П.О. ГОЛУБЕВ**, **Н.М. РОВНЯКОВА**, вони вміли правильно, красиво і переконливо сказати своє слово. Лекційна пропаганда, наснага агітація, масово-політична робота сприяли підвищенню виробництва, підвищенню життєвого рівня людей, поліпшенню їх морального стану і настрою.

**В.З. Лагодич** вміла виступити перед аудиторією і поговорити з конкретною людиною, вміла розкрити суть проблеми, допомогти людям в їх життєвих справах. Своєю роботою поєднувала і виконувала разом з редакцією міськрайонної газети «Ленінський прапор» (нині «Котовські вісті»), друкарнею, іншими засобами масової агітації і пропаганди.

**Н.С. ШИБИЦЬКА** працювала головою райспоживспілки більше 20 років.

Очолюючи сільську торговельну організацію, добилася кращих показників серед райспоживспілок області і утримувала першість протягом багатьох років.

Надія Семенівна вміла задовольняти вимоги сільських трудівників, всіляко турбувалася про останніх. Всі товари першої необхідності завозилися вчасно, замовлення виконувалися чи не завжди. На привалках сільських магазинів нерідко було більше товарів, ніж у міських.

Коли почалася «перебудова», то всі ці товари «підприємці» швидко ввозили до Польщі, Румунії, Югославії, Турції, Ізраїлю, інших країн. А що нині завозять до нас, всі знаємо. Це те, що там ніхто не жує.

**Н.С. ШИБИЦЬКА** заслужено згадують теплим словом.

**М.П. КОБИЛЯНСЬКИЙ** і **Р.Д. ЯКУБОВСЬКИЙ**. Вони працювали в ті часи, як і багато з нас, по 12-14 годин на добу, часто без вихідних. Робота всіх залізничних підрозділів була організована і діяла як годинниковий механізм. Збоїв, мору сказати, не було. Авторитет у цих залізничників був абсолютним.

**І.Р.Д. Якубовський**, **І.М.П. Кобилянський** сприяли тому, що в Котовську було створено Котовське відділення залізниці (на базі підвідділу). Вони забезпечили його становлення, активізували і поліпшили роботу всього залізничного вузла, розв'язали ряд важких проблем багатотисячного колективу залізничників. На місці, а не в Одесі, розв'язувалися майже всі питання роботи і життя колективу. Ритмічною роботою залізниці були задіяні всі підприємства міста, колгоспи району, громадяни.

**В.П. КРИЖАНОВСЬКИЙ** — головний лікар залізничної лікарні, спеціаліст і керівник високого класу. Активно

займався будівництвом нової лікарні і поліклініки. Разом з виконробом І.С. Губарем багато проблем будівництва розв'язував так, як і належало.

Чудова лікарня була зведена в строк, при високій якості. **В.П. Крижановський** всі свої знання, вміння, сили використовував для того, щоб були створені належні умови для плідної праці колективу медиків, лікування й оддоровлення хворих. Йому це вдалося. Поряд з цим, **Володимир Панкратович** допоміг колгоспу «Дружба народів» на новому тваринницькому комплексі обладнати зразковий медичний пункт, розвантажувальну кімнату, їдальню, сауну, лазню для тваринників. Добрав туди медфельдшера, сприяв поліпшенню умов праці і відпочинку працівників комплексу.

Такі ж добрі слова можна сказати і про головного лікаря центральної лікарні, заслуженого лікаря України **В.О. ЖУКОВСЬКОГО**.

**В.О. МЕЛЬНИЧЕНКО** і **Л.М. ШАРГОРОДСЬКИЙ**. Очолювані ними редакція і друкарня були і є кращими в нашій області. Вони не раз заохочували відповідників республіканськими і обласними органами.

**В.О. Мельниченко** вміє писати так, як рідко вдається обласним і республіканським журналістам. Він допомагає і підказує при необхідності колегам, початківцям. Вміє бачити головне, важливе, потрібне.

**Л.М. Шаргородський** — один з перших на Україні серед директорів районних друкарень спланував освітнім способом друку. За довідом до нього приїздили з усієї республіки. Продукція друкарні відзначається чистотою, красою виконання.

**В.О. Мельниченко** і **Л.М. Шаргородський** відрізняються простотою в спілкуванні, принциповістю, порядністю,

## Патріотичне виховання

## НА УРОК

## МУЖНОСТІ — ДО ДІДУСЯ

З кожним роком все більше часу відділяє нас від грізної воєнної пори, все рідшеють ряди односельців-визволителів. Та не зменшується пошана народна до воїнів, котрі ратним, тяжким трудом повернули мир на нашу землю.

Напередодні великого свята Перемоги учні Глибоцької школи вирішили

запросити до себе на урок мужності своїх дідуся-ветеранів: дев'ятикласниця **Наталія Мошняга** — **Тимопія Олексійовича Слободяна**, восьмикласник **Михайло Томачинський** — **Івана Григоровича Томачинського**,

семикласниця **Валентина Монастирська** і **Ольга Чорна** — свого діда і прадіда **Неофіда Миколайовича Монастирського**. А до учнів молодших класів завітав учасник Великої Вітчизняної війни, колишній вчитель

школи **Микола Паалович Роставіський**.

Ветерани виступили перед школярами, розповіли про свій бойовий шлях. Діти привітали гостей, прозвучали вірші, улюблені воєнні пісні дідусяв, їм вручили ве-

лики бухети квітів. На пам'ять про цю хвилюючу зустріч отримали також невеличкі сувеніри.

Хвилююче мовчання і вдячним словом пом'янули покійних нині педагогів школи, учасників війни: директора **Павла Дем'яновича Цуркана** і вчителя **Бориса Мефодійовича Танасюка**.

Після закінчення зустрічі діти поклялися до пам'ятки Невідомому солдату бути пахучого бузку та

яскраво-червоних тюльпанів. Подібні зустрічі мають величезне значення для виховання патріотизму, почуття єдності поколінь, гордості за історичне минуле, а також — відвідувальності за наше спільне майбутнє, яке будуватимуть діти.

**Людмила АЛЬСАМІРІ**, вчителька Глибоцької неповної середньої школи.



15 травня  
День сім'ї

## ДИНАСТІЯ ПУСТОЛЯКОВИХ

Майже десять років назад навчуваний цікавою методикою виховання дітей в сім'ї Пустолякових, я завітав в гості до подружжя. Мене тоді багато що враило в цій родині.

Вчительська фізкультури СШ № 3 Лариса Миколаївна і службовець Дмитро Аркадійович перш за все доб-

повів читачам про методику виховання в цій сім'ї. Пригадую, тільки переступив поріг квартири, побачив красиво оформлений графік чергування. Перехопивши погляд, господарка квартири пояснила, що це чоловіча задумка. В сім'ї ростуть три сини. От він і придумав цей графік з метою виховання. У кожній ди-

вожища. Всім батьки дали освіту, кому вищу, кому середньо-технічну. До речі, два її брати полковники.

Ще з дитинства мріяла Лариса Миколаївна, що коли стане дорослою, обов'язково буде мати велику сім'ю. Вона ласкаво гладить фотографії, на яких її сини. Дорослі сини. І тихо так, з гордістю, мовила:

зіграло вирішальну роль і в сім'ї.

До занять фізкультурою залучили з чоловіком і своїх дітей. Спільно проводили ранкову фізичну зарядку, загартовування. Не дивно, що сини згодом захищали спортивну честь школи, де навчались. А чого варті були сімейні концерти. Якщо старший Сашко більших успіхів добивався в спорті, то менші Аркадій і Женя більшу майстерність демонстрували в домашніх концертах, обидва грали на піаніно.

Кожний день народження в сім'ї когось з її членів був маленьким святом. Випускалась своя стіннівка. В ній були і малюнки, і епіграми, і вірші, і поздоровчі телеграми. Все це подружжя зберігає, як реліквію. А закінчувалася сімейна урочистість, звичайно, концертом. Кожний демонстрував на імпрізованій сцені все, що міг. Пригадують літні відпочинки, туристські маршрути. Дмитро Аркадійович розводить руками, й з сумом промовляє:

— Розлетілись наші соколята.

Далі пішла розмова про дорослих синів. Старший Сашко вже старший лейтенант, майстер спорту по військовому багатоборству. Командує взводом після звільнення Київського інституту сухопутних військ.

Аркадій навчається на третьому курсі військового інституту державного університету "Львівська політехніка". Обрав автомобільний факультет, член збірної інституту з легкої атлетики. Наймолодший Євген — курсант цього ж



— 1999 —



— 1989 —

ре розуміли, що дітям потрібні були розуміння і ласка дорослих, добре слово і дружня підтримка. І все це діти сповна отримували, тому жили у мирі й злагоді. Діти ніколи не чули сварок між батьками. Як мене тоді завелики Лариса Миколаївна (Дмитро Аркадійович розмова велась окремо з кожним), у них повна гармонія в стосунках.

Тоді в "Котовських вістях" з'явилась кореспонденція "Щастя сім'ї". Як зміг, я роз-

тину свої обов'язки, а ще й прибирання квартири. В суботу підбиваються підсумки. Оголошується кожному оцінка.

Цікаво зазначити, що Лариса Миколаївна виросла в багатодітній сім'ї робітників в Котовську. Певен, що її батьків Бредельових знає багато котовчан, де крім неї, було ще чотири сестри і два брати. Жили дружно, не завжди був достаток, але не обділені були батьківською увагою, теплом сімейного

— Трьох синів, трьох соколяків виховали.

Живе подружжя нині в іншому будинку, більш просторій квартирі, а я пригадую попередню. Там був обладнаний спортивний куточок. Так як Лариса Миколаївна закінчила Вінницький педагогічний інститут, викладала (й нині викладає) фізкультуру в СШ № 3, заохочена в цей предмет, включала в заняття елементи зєробки, що так до вподоби учням,

навчального закладу (2-й курс), командир відділення.

Всіх трьох синів об'єднує одне — чесне виконання військового обов'язку. Про це свідчать подяки від командування. Вони цілком підготовлені до служби, і значна заслуга в цьому їх батьків, які з дитинства виховували у них ті морально-вольові якості, які стали визначальними в житті, а ще — особистий приклад. До того ж, при-

кладом для Сашка, Аркадія і Жені були дідуся — фронтовики Микола Олександрович і Аркадій Дмитрович.

Ось так і народилась династія Пустолякових. Нещодавно в запас пішов підполковник Дмитро Аркадійович Пустоляков, котрий обіймав посаду заступника командира частини з виховної роботи, але його справу продовжують сини...

Миколай КРИВОРІТЬКО.

## ГОРОДНИКИ ЗДАЮТЬ ПОЗИЦІЇ

Ще якихось 10-12 років тому городні бригади господарств району вирощували і постачали у торговельну мережу до 80 тонн ранніх овочів. Більше половини колгоспів відкривали сезон кропом, петрушкою, здаючи на перевалку по 5-6 центнерів зеленої продукції. По 400-500 кілограмів відправляли у продаж цибулі-пера. А деякі господарства вирощували цибулю-листу. Її охоче купували котовчани для приготування овочевих салатів. Вони відзначалися специфічним часниковим присмаком. На початку травня у торговельній мережі і на базарі можна було купити для сімейного столу тепличні огірки, помідори, а з відкритого ґрунту — першу редиску, моркву і столові бурячки на луку, щавель, сельдерей. Асортименту вітамінної продукції вистачало і для приготування зеленого борщу і для м'ясо-овочевих та горошкових салатів. Пізніше, коли розпочиналася вибірка огірок, помідор, кабачки, баклажан та ранньої капусти, у магазинах полиці ламалися від різноманітної продукції. Лише овочеві бригади колгоспів імені 50-рччя Великого Жовтня та імені Леніна щодня відправляли до міста по 4-5 тонн городини. А найближчі до промислового центру косівське і кувальницьке господарства навіть не встигали своєчасно зібрати і відправити до спеціалізованих магазинів та ларьків вирощену вітамінну продукцію.

У ті часи вирощуванням городини займалася переважно більшість господарств. Скажімо, овочевий клан трьох найбільших господарств імені

Леніна, імені 50-рччя Великого Жовтня, імені Радянської Армії, які спеціалізувалися на вирощуванні городніх культур, займав по 50-70 гектарів. А ті, хто не мав такого обсягу, засівали насінням городини хоча б якихось 3-5 гектарів для громадської кухні та інших внутрігосподарських потреб. Та з часом у районі почали згортати цю важливу галузь сільськогосподарського виробництва. Спочатку повністю відмовилися від вирощування овочів у КСП "Дружба народів", "Петрівське", "Качурівське". Пізніше перестали сіяти овочі у КСП "Сайтанок", "Зоря" та "Прогрес". Щоправда, у останньому господарстві ще 2-3 роки після цього вирощували квасули і дині. І, до речі, одержували хороші врожаї баштану. Згортання овочевих галузі призвело до відсутності окремих культур у торговельній мережі. А на те, що можна було ще придбати на базарі, ціни "підсочили" у кілька разів. Зараз аби зварити для сім'ї трилітрову каструлю зеленого борщу без м'яса, лише з сметаною, яйцями та різними приправками, треба віддати на базарі за необхідною продукцією 5-6 гривень. У той час, як раніше пучок зеленої можна було купити за 10-15 копійок, сметану — за 70, а десяток яєць — за 75-80 копійок. Особливо дорога зараз морква — 1 гривня, часник — за три головки — 1-1,2 грн., петрушка і кріп — по 50-60 копійок пучок.

Виходить, з економічної точки зору, ранні овочі і взагалі овочеві культури, вигідно вирощувати. То в чому ж ризик? Один давній знайомиць голова правління КСП відкриває "таємницю" занепаду овочівничої галузі. На перший по-

гляд, городина може дати чималий прибуток від реалізації продукції, — відзначив він. А порахуйте, скільки треба віддати за повноцінний посівний матеріал, добрива, гербіциди, паливо, амортизацію техніки, зарплату рілльникам, то замість "навару" матимеш одні збитки. Як не намагався я аргументувати важливість і вигоду овочевих проблем, мій співрозмовник кожного разу знаходив запоречливу відповідь. А у кінці розмови з'ясувалося, що деякі спеціалісти агрономічних служб, а з ними і голови правлінь, просто не хочуть обтяжувати себе турботами по організації овочевих галузі.

На наше щастя, не всі керівники господарств так скептично відносяться до вирощування городини. Взяти хоча б голову правління КСП "Кувальницьке" А. І. Воляно, головного агронома цього господарства і В. Височанського. Вони вважають овочівничу галузь такою важливою і прибутковою, як, скажімо, зернову або буряківничу. І відносяться до городини з усією серйозністю, якщо будь-якою іншою. Зараз на 20-гектарною полі члени кувальницької городньої бригади вирощують близько 18 видів овочівничої продукції. Тут задіяна розсадна технологія вирощування овочів і саба насіння у відкритий ґрунт. Городини першими у районі відкривають овочівничий сезон. А кувальницькі огірки, помідори, морква і капуста завжди швидко «розходяться» на базарі. Сьогодні овочівники вже засіяли половину відведеної під різноманітні культури площі. Залишилось посіяти ще огірки, помідори. Під ранні овочі виділено 2-3 гек-

тари овочевих клинів. Городини бригади Надії Григорівни Височанської, яка вже понад 25 років очолює овочівничий колектив, кожного сезону витримують асортимент вирощування городніх культур, доглядають кожну сотку, кожен кущик, щоб забезпечити максимальний вихід продукції. За минулий рік заловний збір городини у кувальницькому господарстві становив без малого 370 тонн, а врожайність з кожного гектара була 185 центнерів. У той час, як середньорайонна врожайність не перевищувала 53 центнери.

Як бачимо, дискусувати на тему ефективності овочівничої галузі с в чому. Там, де городини забезпечують належну технологію і старанний догляд, там вона дає високу віддачу і гарантовану оплату праці, стає прибутковою. На жаль, крім станіславського і косівського господарств та КСП "Мир" і "Фонтан", які засіяли цьогорічної весни по 70-80 процентів полів, відведених під овочі, ніхто не турбується про городину. Хоча у старожулівській овочевій господарстві та ДГ "Новоселівське" відведено під овочеві культури по 15-10 гектарів. По 7-9 гектарів виділено на городні культури у КСП "Любомирське", "Перемога", імені Шевченка. Однак у структурі овочевих галузі навіть і мови не ведеться про ранні овочі. З чого ж городянини та й сільському жителю приготувати салат? А вже ранній весни та влітку — це єдина вітамінізована, дешева і всім доступна "по кишені" продукція.

Юрій МИНДРУЛ.

Молочне тваринництво

## НЕ ВСІ ВЗЯЛИСЯ ЗА ДІЛО

Весна нарешті рішуче заявила про себе теплом. Розпочалася пора великого молока. Скажімо, працівники кувальницької молочнотоварної ферми (МТФ) хоч ще і не вийшли на рубок надойв молока на рівень минулорічних показників, зате у них чи не найвищий у районі валовий надій по фермі. Кожного дня тут одержують 1350-1400 кілограмів молока. У раціонах діїного поголів'я вже більше двох тоннів зеленої маси жита. Накормлені масу змішують з соковитими і грубими кормами. Тривчі на день корів напувають теплим піллям. У поєднанні з хорошим доглядом, повноцінна годівля забезпечує щоденну прибавку молока.

На 6-кілограмовій надой молока від кожної фуражної корови вийшли працівники станіславської і борщівської молочнотоварних ферм. Навіть хронічно відстаюча малокилодратівська ферма має продуктивність 6,3 кілограма молока. Кліментівці взагалі "здивували" результативними господарюваннями. Ще місяць-півтора тому середньодобовий надій по фермі був менше 4 кілограмів молока, а зараз 7. Щоправда, на кліментівській фермі залишилося всього 50 корів. На годівлю зеленими кормами переведено також діїного поголів'я борщівської МТФ. І це позначилося на продуктивності. За невеликий проміжок часу доярки добились прибавки молока мало не на третину того, що мали на початку квітня. А очолюють змагання по приросту продукції тваринники ДГ "Новоселівське". Тут діїного поголів'я випасують протягом всього світлового дня. Лише за останню декаду квітня середньодобовий надій молока від кожної фуражної корови збільшився на 700 грамів, а валовий надій становить без малого 3,4 тонни.

Зараз на полях кожного господарства відросли жита. А на луках і пасовищах бувають дикоростучі трави. Це неабиякий резерв підвищення продуктивності діїного поголів'я. Та не всі його використовують. Взяти хоча б КСП імені Леніна. Тут і досі залишилися на зимових рубежах по надоях молока. У березні мали по 2,6 кілограма, а зараз ледве вийшли на 3. Колись відстаючі бочманівські тваринники, і ті надояють більше 7 кілограмів молока від корови. Ніж не можуть подолати відставання тваринники мурованської МТФ. Середньодобовий надій, неначе заворожени, не підіймається вище 3,2 кілограма молока, хоч за відповідний період минулого року мали по 4 кілограми від кожної корови.

На останній нараді керівників і спеціалістів райдержадміністрації критикувалися спеціалісти зооветеринарних служб господарств району, які до цього часу не перевели діїного поголів'я на годівлю зеленими кормами і не організували випасання корів та молодичка. Та для багатьох голів КСП настійливий вимоги покращити справи у тваринництві так і залишилися не реалізованими...

Юрій МИНДРУЛ.



# Галина Корниенко: из неопубликованного

Между нами бедна  
В столько долгих лет!  
Я ищу спасенья,  
А спасенья нет.  
Знаешь, ты негласно  
Сам меня поймал.  
Через эту бездну  
Высладом провел.  
Слово — груз тяжелый,  
Лучше промолчи.  
Спешком незаметный  
Взгляд побереги.  
Зорко только сердце.  
Одному ему  
Ты доверить сможешь  
Эту глубину.

В тополином пуху,  
Как в снегу,  
Город кружит,  
Жизнь выдыхает  
Цветок гиацинта  
Нежные ландыши  
Свежестью белой —  
Капли дождя —  
Слова дурманят.  
Малит  
Бессовестно море.  
Зноям  
Дышит утро.  
И тот,  
Кому предстоит

Увидеть  
Трепетный рассвет,  
Торопит  
Его приближенья  
Всем своим  
Естественном.

Последний день  
И миг последний.  
И город  
В нежно-голубом  
Рассветном  
Плывл.  
И крик последний  
Застыл  
На крыльях  
Губыны.  
И не было  
Ничьей вины —  
На берет  
Брошена волною,  
Лылавшая ладони  
Соль...  
Последний день  
И миг последний,  
И плач, и боль.

И что нам звон  
Земных оков,  
Когда нездешних  
Облаков  
Прозрачный свет  
Засиды одной,

Срываю тинистая  
Веков,  
Нас будоражит.  
И локот  
НЕВЫНОСИМ!  
И просим мы —  
Еще один такой виток,  
Одни в незримое прыжок  
Туда, где свет,  
За слоем тьмы!  
О вь — ты сон!  
Ты сумасшедших мыслей  
Сонм.  
И что нам дней  
Кружоворот!  
О бег, ты — боль!  
О мир, ты — вот!

Как часто я  
Брожу, бывало,  
Среди пустых аллей  
И вдруг  
Какой-то, право,  
Дивный звук  
Меня тревожит  
И мелодий  
Тотчас уже выводит хор  
Мой ум,  
Подчас совсем усталый.  
И сразу столько чистоты  
Уязву в каждом встречном  
Взоре...  
Так иногда пленяет море,

Когда, сбжежа от суеты,  
Как после дзепяной ратуки,  
К нему протягиваешь руки,  
Ища знакомые черты  
В его беснующемся взоре.

— Шляпу, шляпу  
И, позвольте,  
Вашу трость.  
Очень просто,  
Очень просто,  
Просто Вы мой гость.  
Просто очень,  
Очень мокрый снег.  
Разве Вы не замерзли?  
Ну и страшный человек.

Что Вам стоит,  
Что Вам стоит?  
Ах, пустяк какой!  
Станьте гостем,  
Станьте гостем,  
На часок, другой.  
Я Вам что-то  
Что-то очень,  
Очень тайное скажу...  
Не ворчу я,  
Проходите, проходите  
Я молчу.  
Вы на полку,  
Вы на полку,  
Вашу трость.  
Семиле шляпу,  
Вот свободный гвоздь.

Ну и гости!  
Как Вам там  
В углу сидится,  
Не темно?  
Вы к камину...  
И прикройте  
Рядышком окош.  
Что Вы, что Вы  
Снег в печали.  
Кто сказал?  
Сами выдумали?  
Право, пейте чай.  
Ваше время, Ваше время —  
(Как поленья горячи!)  
Две свечи, как две мадонны.

Две свечи, как две мадонны,  
На ладони.  
И как только,  
И как только  
Час назначенный придет,  
И прикройте  
Рядышком окош.  
Вот,  
Просто очень, просто очень  
Мокрый снег.  
И кому какое дело,  
Что сегодня вечер белый  
И со мною человек,  
Разделивший этот снег.

Она делала с тобою твой кров и постель,  
Ты ей кофе варил по утрам.  
Из всех красок она признавала пастель,  
А мне ты письма писал по ночам.  
Ты любил целовать мне руку,  
Нежно волосы гладить рукой.  
Она носила на пальце фальшивый алмаз  
И море жизни называла реской.  
И в одно русло, сливаясь, текла наша кровь.  
Ты называл это словом "семья".  
А я во имя твоё сходила с ума  
И называла это словом "любовь".  
А вы дарили друг другу детей и цветы.  
А моей болью всегда был ты.  
Она была ворованной землей стпкий,  
А я умела паять стихи.  
Она была тебе больше, чем друг и сестра.  
И ты смотрел на нее, не дыша.  
Ей было имя святое, как воздух, — жена.  
А мне просто, как Вечности, — Душа.

## Ю В Р Л Е Я

# ЗАКОХАНА В СВОЮ ПРОФЕСІЮ



Завідуюча терапевтичним відділенням центральної районної лікарні О. І. ЖУКОВСЬКА.

дитинства Оленка мріяла стати лікарем, а тому після закінчення школи стала студенткою Одеського медінституту. Там знайшла свого судженого: в неї закохався молодий Віль Жуковський — юнак із Котовська. І невдовзі це аже стало подружжя Жуковських. У 1963 році в молодих Жуковських народився син. Місцем проживання сім'я обирає наше місто. Молода Олена Митина (Жуковська) вчиться бути хорошим терапевтом у відомих тоді Г. С. Коржовського, П. П. Горбатюка, не відмовляється від жодних курсів, поповнюючи новинками свої знання, які Олена Іванівна охоче передає молодим. З 1974 року О. І. Жуковська очолює терапевтичне відділення центральної районної лікарні. Скільки радісних і прихвильних було в практиці цієї чудової жінки. Інфаркти, інсульты, серцево-судинні захворювання... Та хіба можна перерахувати усі хвороби, коли ведеш нерівний бій зі смертю і виходиш переможцем у цьому бою. Кажуть, що лікар звикає до смертей, але ж це абсурд, оскільки кожен хворий, кому не можна подати допомогу, болем і гіркою відвізністю в серці лікаря.

Сьогодні О. І. Жуковська — ведучий терапевт не тільки лікарні, а й району, завжди суворя і вимоглива до себе, своїх підлеглих, уважна співрозмовниця. Вона вмів вислухати, дати кваліфіковану пораду, допомогти. Це просто жінка, яка не зупиняється на досягнутому, йде до нових знань.

12 травня О. І. Жуковській — 60! На мос запитання чи відчуває себе ця жінка шістдесятірчною, Олена Іванівна рішуче похитала головою. Я — щаслива людина, — сказала вона, і я не можу з нею не погодитися.

Якось звернулася я до лікаря З. Г. Горанської з тим, чи вважає вона себе ученицею Олени Іванівни і що може сказати про цю людину. У відповідь почула лише чудові слова. Це — відмінний діагност, ведучий

терапевт району і області. Її ніколи не підводила інтуїція. І це головне в роботі лікаря. Суворя, справедлива, вимоглива до себе і колега, Олена Іванівна володіє даром оратора, читаючи лекції для наших лікарів, любить проводити заняття із студентами. Цінує в людині порядність і доброту. І ще додала фразу: "Ми, її колеги, працюючи поруч, відчуваємо себе, немов за кам'яною стіною".

О. І. Жуковська — щаслива мати і бабуся. Син, як і батько, став хірургом, нині він очолює хірургічне відділення лікарні. Його дружина теж лікар. Внуки успішно вчатьс в школі, Маса Олена Іванівна і захоплення, любить на дозвіллі вишивати, готувати страви. У цьому, на її думку, жіноче покликання. А ще мріє лікар побувати у Франції, щоб своїми очима побачити красень-Париж, ознайомитися з його визначними місцями; побувати у кращих клініках світу і впровадити у нас усе краще від них в терапію. Не-

хай здійсниться Ваші мрії. З нагоди ювілею бажаю вам, шановна Олена Іванівна, міцного здоров'я на довгі-довгі роки життя.

Нехай Вам щастить!  
З повагою  
Віра Захарівна  
БАРАННИК.

Редакція газети "Котовські вісті" сердечно вітає з ювілеєм Олену Іванівну Жуковську.  
Хоть 60 — не 18, но град ли стоит огорчаться,  
Ведь 60 — не старость, нет, а силы мудрости расцвет!  
Желаем славно Вам трудиться, как много лет подряд,  
И чтобы в жизни повторилась еще раз цифра 60!  
Пусть Ваших сил не убывает,  
Пусть радость светится в глазах,  
Пусть счастье Вас не покидает  
Ни в личной жизни, ни в делах!

ПРОДАЮ ТЕРМІНОВО І НЕДОРОГО АВТОМОБІЛЬ ВАЗ-2106, 1981 р.в., дв. — 06 після капремонту. Ціна — 1500 у.м. од. Тел. 2-87-13.

Педколектив і учні Липецької школи № 1 висловлюють щире співчуття учню 7 класу ТЮРІ Олександрю з приводу трагічної смерті батька ПАВЛА ІВАНОВИЧА. Ми поділяємо біль непоправної втрати.

Педколектив і учні Липецької школи № 1 висловлюють щире співчуття вчительці БУРЛАЦІ Тетянні Василівні з приводу трагічної смерті батька Василя Антоновича. Ми поділяємо біль непоправної втрати.

## Пригоди Знову жертви на переїзді

Страшна трагедія сталася 10 травня на переїзді, що не охороняється, поблизу села Бочманівка. Водій автомобіля "Опель" (держномер Р 807 АА) В. А. Бурлака, 1954 року народження, житель села Липецьке, рухаючись в бік Котовська, грубо порушив правила, виїхав на залізничний переїзд при працюючій світловій та звуковій сигналізації і зіткнувся зі швидким пасажирським поїздом № 48 сполученням Кишинів — Москва.

Внаслідок зіткнення водій і два пасажиря П. І. Тюра, 1962 року народження та М. Г. Димпуд,

1961 року народження (теж мешканці Липецького) загинули на місці пригоди.

На жаль, це аже не перша трагедія на цьому залізничному переїзді. Так, 19 грудня 1998 року о 13.45 водій автомобіля ЗАЗ-968 М грубо порушив правила дорожнього руху, виїхав на залізничний переїзд на заборонний сигнал світлофорної сигналізації та скоїв зіткнення з пасажирським поїздом. Внаслідок цієї дорожньо-транспортної пригоди три чоловіки загинули і один отримав поранення.

Статистика свідчить,

що окремі водії, незважаючи на те, що працює світлова та звукова сигналізація, а ще гірше — закритий шлагбаум — переїжджають переїзд на заборонний сигнал. Потенційна небезпека зіткнень поїздів з транспортними засобами залишається великою, про що свідчить і зовсім недавня трагедія на Бочманівському переїзді.

Відділенням ДАІ буде проводитись робота по виявленню порушників правил проїзду залізничних переїздів на заборонний сигнал світлофора, ігнорування жесту регулювальника, чергового

по переїзду при закритому шлагбаумі чи наблизженні поїзда до переїзду. Відділенням ДАІ попереджас водіїв бути обережними при перетинанні залізничних переїздів, звертати особливу увагу на роботу звукової та світлової сигналізації, наблизження поїздів до переїзду.

До порушників правил проїзду залізничних переїздів будуть застосовуватись суворі заходи адміністративного впливу.

Олександр ПОПЛАВСЬКИЙ, начальник Котовського відділення ДАІ, майор міліції,  
Сергій ГИЛЯКА, інженер по організації дорожнього руху відділення ДАІ, старший лейтенант міліції.

**ЗГРЯДІШО**

Півтора року світлій пам'яті  
КІВЕНКО  
Марії Антонівни  
26 липня 1923 р. — 14 листопада 1997 р.  
Мила, любима моя, час не згасив біль втрати. Не можу повірити, що пішла з світу ангельська душа твоя. До останнього подиху мого ти завжди будеш, мій ангел небесний, в душі моїй.  
Вічний спокій світлій душі, рідна моя.  
Хай священна наша земля буде тобі легким пухом.

Сумуючі чоловік Борис, внуки Ярослав і Олена, діти Олексій і Валентина.



<b>ЗАСНОВНИКИ: ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ КОЛЕКТИВ РЕДАКЦІЇ ТА КОТОВСЬКА МІСЬКА І РАЙОННА РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ.</b>			
Редакція може друкувати статті в порядку обговорення, не поділяючи точку зору автора.	Листи і кореспонденції редакцію використовуються на свій розсуд, не рецензуються і не повертаються.	За правдивість викладених фактів і подій відповідають автор і рекламодавець.	Анонімні листи не розглядаються.
273106, м. КОТОВСЬК ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ВУЛ. 50-РІЧЧЯ ЖОВТНЯ № 105	ТЕЛЕФОНИ: редактор-2-14-59, заст. редактора, відділ суспільно-політичного життя-2-15-19, відповід. секретар і аграрний відділ-2-13-67, відділ соціальних проблем і промисловий відділ-2-45-14, бухгалтерія редакції-2-46-69.	Індекс 62595. Друж — офсетний. Обсяг 1 друк. арк.	<b>Редактор Віктор МЕЛЬНИЧЕНКО</b>
Газета виходить українською мовою у вівторок, четвер і суботу.	Котовська міська друкарня управління по пресі Одеської обласної державної адміністрації, рестораційне посвідчення серія ОД №118, м. Котовськ, вул. Сільськогосподарська, 1, телефони: 2-15-69, 2-24-69.		